BİRLEŞİK METAL-İŞ İSTANBUL 1 NO'LU ŞUBE GENEL KURULU VE METAL İŞÇİLERİNİN TUTUMU

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler;

Yaklaşık üç yıllık aradan sonra Birleşik Metal'de yeni genel kurullar süreci başlamış bulunuyor. Geride bırakılan üç yılda işçi sınıfının kazanımlarına dönük topyekûn bir saldırı dalgası yaşandı. Kapitalist sömürü düzeninin iflasının kanıtları olan 2000 Kasım ve 2001 Şubat krizleri bahane edilerek yüzbinlerce işçi işten atıldı, sıfır ücret zamları dayatıldı, ücretler düşürüldü, sosyal haklarımız tırpanlandı. Ardından ABD emperyalizminin Ortadoğu'nun sömürgeleştirilmesini amaçlayan emperyalist paylaşım savaşı yeni bir bahane olarak kullanıldı. İşçi sınıfının zorlu mücadelelerinin ürünleri olan kazanımlar, geçtiğimiz günlerde meclisten geçen kölelik yasasıyla toptan rafa kaldırıldı. İMF-TÜSİAD sosyal yıkım programlarının ardı arkası kesilmedi. Özelleştirmelere ve kamu kurumlarının tasfiyesine hız verildi. Eğitimden sağlığa kadar tüm temel kamu hizmetlerinin serbest piyasaya açılması ve paralı hale getirilmesi için hızlı

adımlar atıldı. Tahkim Yasası, Tütün Yasası, Şeker Yasası gibi ülkeyi boydan boya emperyalist tekellerin yağmasına açan yasalar çıkarıldı. Kısacası son üç yılda açlık, işsizlik, yağma, talan vb. daha da büyüdü.

İşte Birleşik Metal böylesine kapsamlı saldırıların yaşandığı bir sürecin ardından genel kurullarını topluyor. Genel kurullar sendikaların, geride bırakılan sürecin tartışıldığı ve çözüm yollarının üretilmeye çalışıldığı, en üst organlarıdırlar. Ama ülkemizde sendika genel kurullarına genelde sendika yöneticilerinin belirlendiği basit toplantılar olarak bakılıyor. Böyle olduğu için de genel kurul toplantıları mücadele programı tartışmalarına değil, koltuk kavgalarına sahne oluyor. Sendikalarınıza hakim olan bürokratik-yozlaşmış sendikal anlayışların ürünü olarak, genel kurulu önceleyen günlerde ve genel kurul toplantısında yaşanan delege pazarlıkları ve kişisel sürtüşmeler sendikal hareketi yıpratan bir rol oynuyor. Oysa her genel kurul; sendikanın geride bıraktığı dönemin ve işçi sınıfının yüzyüze kaldığı saldırıların tartışıldığı; bir mücadele programının hazırlanıp, bu program ekseninde üyelerin kenetlenmesinin sağlandığı; ve elbette, kaynağını sermaye sınıfından alan uzlaşmacı-sınıf işbirlikçisi sendikal anlayışların mahkum edildiği toplantılar olmalıdırlar. Böyle olmadığında sendika genel kurulları işçi sınıfına hizmet etmeyeceği gibi, tersine işçi hareketine zarar verecektir. Nitekim öyle de olmaktadır.

Son yirmi yıldır sendikal harekete uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi, bürokratik sendikal anlayışlar damgasını vurmuş, sendika konfederasyonları birer ihanet şebekesine dönüştürülmüştür. Bu ihanetin başını Türk-İş çekmekle birlikte, diğer konfederasyonlar da ve birkaç istisna dışında

sendikaların neredeyse tümünde durum aynıdır. Sınıf işbirlikçisi sendikal anlayışlar işçi sınıfına ardı arkası kesilmeyen bedeller ödetmişlerdir. İMF-TÜSİAD yıkım programları, özelleştirmeler, tensikatlar, sıfır ücret zamları, toplusözleşme hakkının gaspı, mezarda emeklilik, tahkim yasası, tütün yasası gibi yağma yasaları ve mevcut tüm haklarımızı ortadan kaldıran kölelik yasası vb., sendikalarımıza çöreklenmiş ihanet şebekelerinin işçi sınıfına ödettiği ağır bedeller olmuştur. Bu arada işçi sınıfının örgütlülüğü zayıflamış ve fabrikalarda örgütlülüğün gücünü bölen taşeronlaştırma gibi uygulamalar yaygınlaşmıştır. Elbetteki sınıf işbirliği çizgisi her sendikada farklı biçimler almıştır. Kimi sendikacılar doğrudan işçilere patronların kürsülerinden seslenirken, kimileri de "demokratik" yollardan işçileri ikna etmeyi gerekli görmektedir. Ama hangi biçimlerde yapılırsa yapılsın, ihanet ihanettir! Çünkü ihanetin büyüğü de küçüğü de aynı kapıya çıkmakta, hepsi de sınıf işbirlikçiliğine dayanmaktadır.

Metal işçileri;

Bürokratik, yozlaşmış sendikal anlayışların sendikalarımızdaki hakimiyetine son vermek tarihsel bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Kuşkusuz bu tüm işkollarındaki işçi kardeşlerimizin, bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfının önündeki bir görevdir. İşçi sınıfının bir mücadele programı etrafında kenetlenmesi ve sendikalarımızın gerçek işçi örgütleri olarak yeniden örgütlenmesi hayati bir ihtiyaçtır. Bunu görmek için son birkaç yılın deneyimlerine bakmak bile yeterlidir. Bu başarılmadan, birleşik bir devrimci emek hareketinin

yaratılması ve sermayenin topyekûn saldırısının püskürtülmesi olanaklı değildir. Kuşkusuz bunu başarmak için tabandaki işçiler, sınıf bilinçli işyeri temsilcileri ve mücadeleden yana sendika yöneticilerinin ellerini birleştirmeleri gerekir. Önümüzdeki kongre süreci bu açıdan bir fırsat olarak görülmelidir.

Şube yöneticileri kimden mal kaçırıyor!

Birleşik Metal İstanbul 1 No'lu Şube Kongresi 6 Temmuz'da yapılacak. Kongre tarihinin 6 Temmuz olarak belirlenmesinde garipsenecek bir şey yok kuşkusuz. Ama şube yönetimi kongre tarihini duyurduğunda, kongre gününe yalnızca bir aylık bir süre kalmıştı. Dahası, bu tarihin ilan edildiği günden delege seçimlerinin yapılacağı güne kadar 3-4 günlük bir süre bırakılmıştı. Yani işçiler kongre ilanını duyduktan birkaç gün sonra delegelerini seçecekti.

Şube yöneticileri "bunda anormal olan nedir?" diye soracaktır. Elbette bürokratik-koltuk meraklısı sendikal anlayış açısından hiçbir anormallik yok! Çünkü bürokratik anlayışlarda kongre süreçleri şube yöneticilerinin belirleneceği formaliteden başka bir anlam taşımamaktadır. Bu anlayışa göre delegelerin belirlenmesinden kolay bir şey yok. Kendilerine yakın gördükleri kişileri delege olarak yazarlar, başkaları da delege olmak isterse bir sandık koyarlar olur biter. Sandık koymaktan kolay ne var? İşte size demokrasi!

Bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayış açısından kongreler işte böyle başlıyor.

Peki ama gerçekte nasıl olmalıdır? Herşeyden önce

kongreler, işçilerin söz ve karar hakkına sahip oldukları en üst organlardır, öyle olmalıdırlar. Bu nedenledir ki kongre tartışmaları kongre salonunda değil, fabrikalarda başlamak durumundadır. Sendikanın bir önceki kongreden bugüne kadarki sendikal politikaları işçiler tarafından tartışılmalı, gerek şubeye ve gerekse sendikanın genel merkezine hakim olan sendikal anlayışlar tabandan başlayarak tartışmaya açılmalıdır. "Nasıl bir sendika, nasıl bir sendikal anlayış?" sorunu bu tartışmaların ışığında çözülmeli, gerek delege seçimleri gerekse sendika yönetimlerinin belirlenmesi bu tartışmaların ardından şekillenmelidir. Çünkü kongrelerin öznesi sendika üyeleridir.

Oysa bürokratik uzlaşmacı sendikal anlayışlar, sanki sendikalar işçilerin değil de kendilerininmiş gibi işçilere yalnızca oy atma-oy alma hakkı tanımaktadırlar. Tıpkı sermaye iktidarının emekçilere seçimden seçime oy verme hakkı tanıması gibi! Sermaye sınıfı işçi ve emekçileri siyasete ne kadar katıyorsa, sendika ağaları da işçileri kongre tartışmalarına o kadar katıyorlar. İşte parmak demokrasisi!

Peki işçilerin örgütü olan sendikaların politikaları işçiler tarafından belirlenmeyecekse kim belirleyecek? Kongre tartışmaları fabrikalarda yürütülmeyecekse nerede yürütülecek? İşçiler seçeceği delegenin neyi savunduğunu bilmeden salt yüzüne bakıp da mı seçecek? Seçilen delegeler, yönetime aday olan listelerin programlarını-amaçlarını bilmeden mi oy verecekler? İşçilerin tartışmalara ve organların belirlenmesine aktif olarak katılmadıkları kongre süreçleri sendikaları güçlendirebilir mi?

Bu sorular yeterli! Ama şunu açıkça ilan etmek gerekir

ki, sendika üyelerini kongre süreçlerine aktif olarak katmayan, onları yalnızca oy deposu, delegeleri de pazarlık malzemesi gibi gören hiçbir anlayış, sınıf sendikacılığı ve işçi demokrasisini esas alan bir anlayış olamaz. Bu işçi sınıfının değil, sermayenin yozlaşmış siyasal kültürüdür. Böylesi yoz burjuva anlayışlar sendikalara baktıklarında, mücadeleci bir sınıf örgütü değil fakat yalnızca kişisel çıkar aracı koltukları görmektedirler. Onlar için sendika, kendilerine çıkar ve imtiyaz sağlayacak koltuk demektir. Böyle olunca da sermayenin genel saldırılarına ya da fabrikalarımızda yaşadığımız saldırılara karşı mücadele yolunu seçmek onların sorunu olmuyor.

Peki böyle bir sendikal anlayış, işçi sınıfına ve sendikal örgütlülüğe bir şey kazandırabilir mi? Son üç yıl üzerinden yapacağımız kısa bir değerlendirme bu soruya net bir cevap verecektir.

Geride bırakılan üç yılın kısa tablosu

Metal işçileri;

Şube yönetimi kongrede bir faaliyet raporu sunacak. Bu raporda "şu basın açıklamasını yaptık, şu paneli örgütledik, şu eğitim çalışmalarını yaptık" türünden açıklamalar, yapılan sözde işlerin bilonçosu olarak sunulacak. Ama bu raporda, son üç yıllık dönemin hak kayıplarına öylesine bir değinilip geçilecek. Sermayenin saldırı politikalarının bu denli kolay başarıya ulaşmasının gerçek nedenleri üzerine tek kelime edilmeyecek. Çünkü bürokratik sendikal anlayışta, faaliyet raporu gibi temel önemde bir belge, yalnızca teknik bir formalitenin yerine getirilmesi olarak görülmektedir. Oysa faaliyet raporu geride bırakılan

yılların toplam bir değerlendirmesini yapmak ve şube yönetiminin yaşanan saldırılar karşısında aldığı tutumun derli toplu bir muhasebesini içermek zorundadır. Ama şube yöneticileri geride bırakılan üç yılın muhasebesini çıkarsınlar ya da çıkarmasınlar, bilinmelidir ki her günün çetelesini tutanlar vardır ve metal işçileri mevcut yönetim döneminde yaşananları çok iyi bilmektedirler.

Metal işçileri son üç yılda bir dizi saldırıyla yüzyüze kaldılar. Ücretsiz izinler, işten atmalar, girdi-çıktılar, sendikanın tasfiyesine dönük saldırılar birbirini takip etti. Fakat şube yönetimi bu saldırılar karşısında patronlarla uzlaşma çabasına girmenin dışında herhangi bir tutum geliştirmedi. Mevcut yönetim döneminde, 2000'i aşan üye sayısı 1200'lere kadar düştü. Yani bu yönetimin görevde olduğu süre içerisinde, Birleşik Metal bölgemizde yeni üye kazanmak bir yana, 800 üyesini kaybetti.

Komsa, Ramzey, Yıldız Treyler ve Tek-İz'de sendikal örgütlenme tasfiye edildi. **Yasan**'da örgütlülük bitme noktasına geldi. Yeni örgütlenmeye çalışılan **Vinç-San**'da sendikal örgütlenmeye önderlik eden işçilerin işten atılmasının ardından örgütlülük dağıldı. Ama patronların sendikayı tasfiye etmeye dönük saldırılarına karşı hiçbir mücadele tutumu geliştirilmedi.

Kriz bahanesiyle **Isuzu**'dan 240 işçi işten atıldı. Atılan işçilerle ve **Isuzu** işçilerinin desteğiyle koca bir direniş yaratılabilecekken, sendika yönetimi suskun kalmayı tercih etti.

Lombardini'de 18 işçi işten atıldı ve sendika patronla doğrudan pazarlık yaptı. **Lombardini**'de patron önce 37 işçinin atılmasını ve ayda bir hafta çalışılmasını dayatıyordu. Sendika yönetimi ise patrona işçi çıkarmaları

durdurursa ücretlerden fedakarlık yapmayı teklif etti. Çoğunluğu işyeri komitesinden olan 18 işçi çıkartıldığında ise hiçbir karşı duruş sergilenmedi.

Aksan'da girdi-çıktı dayatan patrona sendika yönetimi ücret zamlarmdan fedakarlık yapma teklifiyle gitmiş ve sürecin sonunda 9 işçi işten atılmıştır. Patronun gerçekleştirdiği kıyım karşısında sendikanın hiçbir tutumu olmamıştır.

Ege Sanayi'nde girdi çıktı yapılmış, **Singer, Lombardini, Aksan** gibi fabrikalarda ücretsiz izinler yaşanmış; yetki sorununun bir türlü çözülemediği **Singer**'de, yüzde iki gibi komik bir ücret artışı öngören bir protokol imzalanmıştır.

Tüm bu saldırılar ve bunlar gibi fabrikalarımızda yaşadığımız irili-ufaklı bir dizi saldırı karşısında mevcut yönetim uzlaşmacı, teslimiyetçi bir tutum sergilemiştir. Mevcut yönetime "ne yaptınız" diye sorsanız, size, "patronlarla görüştük" demek dışında söyleyecek bir söz bulamazlar!

Yukarıda sunmaya çalıştığımız bu kısa tablo, son üç yılda metal işçilerinin yaşadığı kayıpların boyutunu sergilemek açısından yeterlidir. Dikkat edilirse bu tabloda sadece fabrikalar düzeyinde yaşanan saldırılar yer almakta, ama işçi sınıfının bütününe yönelen saldırılardan bahsedilmemektedir. Tüm diğer saldırılar bir yana, işçi sınıfının mevcut tüm kazanımlarını yok eden kölelik yasası karşısında bile şube yöneticilerinin pratik değeri olan herhangi bir tutumu olmamıştır. Her fırsatta kölelik yasasına karşı olduklarını söylemekle birlikte, pratikte söylemlerine uygun hiçbir tutum geliştirmediler. Yaptıkları tek şey topu genel merkeze atmak oldu. Kölelik saldırısına

ve konfederasyonların pazarlık yapmasına tepki gösteren onlarca sendika şubesi yan yana gelip İstanbul Sendikalar Birliği'ni oluştururken, onlar buna destek vermek şöyle dursun, DİSK'e bağlı sendikaların şubeleriyle dahi ortak bir mücadele programı çıkarmak için çaba harcamadılar. Düşünün ki, işçi sınıfının onlarca yıllık mücadeleyle kazandıkları hakları bir çırpıda ellerinden alınıyor, ama sendika yöneticileri ellerini birbirine kavuşturup bekliyorlar!

Peki şube yöneticileri faaliyet raporuna olumlu tek bir şey yazabilecekler mi? Çok geçmeden bunu birlikte göreceğiz!

Nasıl bir sendika, nasıl bir Birleşik Metal?

İşçi kardeşler;

Sendikalar işçi sınıfının mücadele örgütleridirler. Ne var ki, uzlaşmacı sendikal anlayışların elinde sendikalar, patronlarla işçiler arasında basit birer aracı kuruluşa dönüştürülmüştür. Bugün sendikalarımıza hakim olan anlayışlar, işçiler adına sonu gelmeyen tavizler vermeyi iş edinmişlerdir ve bunu tümüyle kendi tasarruflarında görmektedirler. Bu sendikal anlayışların ilkesi şudur: Mücadele ile kazanılanı masada teslim etmek! Nitekim masada pazarlık yapmayı kendilerine ilke edinenler, işçi sınıfının onyılları bulan mücadelesinin ürünü olan kazanımları birkaç yılda teslim etmeyi başarabilmişlerdir!

Bu ise sendikal harekette önemli bir tıkanmayı beraberinde getirmiş, işçi yığınları içerisinde sendikalara duyulan güvenin sıfırlanmasına neden olmuştur. Bu nedenledir ki son yıllarda sendikalar içerisinde şu veya bu

biçimde "nasıl bir sendika" sorunu tartışılmaya başlamıştır. İşçi sınıfının bu tartışmalara kendi cephesinden yanıtlar üretmesi ve bulunan yanıtlar ekseninde, sendikaların aşağıdan yukarıya yeniden örgütlenmesi, tarihsel bir önem ve aciliyet taşıyor. Sendikal hareketin içinde olduğu tıkanıklık aşılmadıkça, ya da daha doğru bir deyişle, sendikal harekete hakim olan uzlaşmacı-sınıf işbirlikçisi anlayışlar yıkılmadıkça, sendikaların bugünkü bürokratik yapı ve işleyişine son verilmedikçe, işçi sınıfının birleşik hareketinin örgütlenmesi ve sermayenin saldırılarının püskürtülmesi olanaklı değildir.

Şube genel kurulu ve metal işçilerinin tutumu

Sendikalarımızı sarmalayan uzlaşmacılık, teslimiyetçilik ve bürokratik yozlaşma karşısında, işçi sınıfının, sınıf sendikacılığını, fiili-meşru mücadele çizgisini ve bürokratik yozlaşmaya karşı mücadeleyi esas alan bir program ekseninde birleşmesi hayati bir önem taşımaktadır. Bu program işçi sınıfının güncel mücadele taleplerini, taban örgütlerine dayanan bir sendikal işleyişi ve bürokratik yozlaşmaya karşı alınması gereken tedbirleri içermelidir. Böyle bir programın ana hatları şunlar olmalıdır:

a) <u>Sendikal bürokrasi karşısında:</u>

- Profesyonellik sınırlanmalı ve profesyonel sendikacıların ücretleri ortalama işçinin ücretlerini aşmamalıdır.
- Sendika kongreleri en çok iki yılda bir

yapılmalıdır.

- Tüm işyeri komitelerinin çoğunluğu tarafından alınan kararlar hem şubeleri, hem de genel merkezi bağlayıcı olmalıdır.

- İşyeri komiteleri üyeleri seçimle belirlenmeli ve işçiler tarafından geri alınabilmelidir (geri çağırma hakkı).

- İşyeri temsilcilerinin seçimsiz belirlenmesine izin verilmemeli, seçimle belirlenmeleri zorunlu olmalı ve gerektiğinde işçiler tarafından geri almabilmelidirler.

- Şube Temsilciler Kurulu tarafından alınan kararlar bağlayıcı olmalıdır.

- Genel Temsilciler Kurulu kararları sendika genel merkezi için bağlayıcı olmalıdır.

- Kongre tartışmaları işyerlerinden başlayarak yürütülmeli, tüm üyelerin tartışmalara aktif katılımı sağlanmalı ve şube kongreleri tüm üyelerin katılımıyla gerçekleşmelidir.

- Yukarıda sayılan tüm talepler tüzüğe geçirilerek güvence altına alınmalıdır.

b) <u>Mücadele perspektifi:</u>

- Her türlü uzlaşmacı anlayış mahkum edilmeli, fiili-meşru mücadele esas alınmalıdır.

- Ücret sendikacılığı mahkum edilmeli, sermayenin ideolojik, siyasal, sosyal ve ekonomik tüm saldırılarına karşı bütünsel bir mücadeleci çizgi

izlenmelidir.

- Tabanın söz ve karar hakkı esas alınmalı, sendika yönetimlerinin inisiyatifi buna tabi kılınmalıdır.

- İşten atmalar, ücretsiz izinler, hak gaspları karşısında mücadeleci bir tutum alınmalı, yönetimler tarafından işçilerin aleyhine olacak hiçbir uzlaşmaya imza atılmamalıdır.

- Diğer sendikaların şubeleriyle mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda ilişkiler geliştirilmeli, sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesi doğrultusunda azami bir çaba harcanmalıdır

c) <u>Güncel mücadele taleplerimiz:</u>

- Kölelik Yasası iptal edilsin!

- Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı geri çekilsin!

- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası! Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!

- Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!

- Tüm çalışanlar için genel sigorta! (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb.)

- Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılsın! Sınırsız örgütlenme, toplantı,

söz, basın ve gösteri özgürlüğü!

- Özelleştirmeler durdurulsun, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı ve Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı geri çekilsin!
- İMF-TÜSİAD yıkım programları iptal edilsin!
- Tüm dolaylı vergiler kaldırılsın, artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar geçersiz sayılsın!
- Tüm iç ve dış borçlar iptal edilsin!
- Her düzeyde parasız eğitim!
- Herkese parasız sağlık ve ihtiyaca uygun ucuz konut!

Her türlü ilkesiz ittifaka ve koltuk pazarlıklarına karşı ilkeli bir muhalefet örgütleyelim!

Birleşik Metal üyesi işçiler ve genel kurul delegeleri;

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak sizleri genel kurulda her türlü ilkesiz ittifaktan ve her türlü koltuk pazarlığından uzak durmaya, yukarıda ana başlıkları sunulan mücadele programı ekseninde birleşmeye çağırıyoruz. Bu programı eksen alan bir şube yönetiminin oluşturulması sendikamız açısından hayati önemdedir. Son üç yılın sorumluluğunu taşıyan ve uzlaşmacı sendikal çizginin şubemizdeki dayanağı olan mevcut yönetim ya da bu yönetimden isimlerin yer alacağı listeler kesinlikle desteklenmemelidir. Aksini

yapmak son üç yılın kötü deneyimine ortak olmak anlamına gelecektir.

Delegeler;

Önümüzdeki kongrede işçi arkadaşlarımızdan alacağınız bir yetkiyi kullanacaksınız. Kongre sonunda yalnızca biçimsel olarak yönetimi belirlemiş olmayacak, aynı zamanda sendikanın hangi ilkeler ekseninde yönetileceğine ve nasıl bir sendikal anlayışın sendikamızda hakim olacağına karar vermiş olacaksınız. **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** olarak sizleri mücadeleci bir program ekseninde birleşmeye çağırıyoruz. Söz ve karar hakkının tabana yayıldığı, uzlaşmacı çizginin değil sınıf sendikacılığının hakim olduğu ve her türlü bürokratik yozlaşmaya karşı tabanın iradesinin esas alındığı bir sendikal örgütlenme, ancak böylesine bir program ekseninde kenetlenmekle mümkün olabilir. Sizin genel kurulda alacağınız tutum ya sendikanın eskisi gibi uzlaşmacı-bürokratik çizgi ve işleyişinin devamına yol açacak, ya da gerçek bir sınıf örgütü olarak yeniden inşasına hizmet edecektir.

Tüm metal işçilerini ve genel kurul delegelerini devrimci temellere dayalı bir mücadele programı ekseninde birleşmeye, her türlü ilkesiz-kirli ittifaktan uzak durarak ilkeli bir muhalefeti örgütlemeye çağırıyor ve kongre sürecinin işçi sınıfı açısından kazanımla sonuçlanmasını diliyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Kölelik yasasanı parçalamak, özelleştirmeleri durdurmak için mücadeleye!

SY Kitaplarak özel sayısı 03 • Fiyatı: 2000 000 TL • Haziran 2003 • Sahibi ve s. Yazı İşleri Müd.: Vural Uzbaş •
İKMEN Matbaacılık Yayın Ltd. Şti. • Mollaveisel Mah. 60'ıncı Cad. 39/10 Bağcılar/İstanbul • Telefax: 0 (212) 534 42 39 • Baskı: Ördekçi Matbaacılık